

НАЦІОНАЛЬНИЙ АВІАЦІЙНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ АЕРОПОРТІВ

**XVI Міжнародна науково-практична конференція
молодих учених і студентів
«Політ. Сучасні проблеми науки»**

Напрямок
«ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО АЕРОПОРТУ»

Секція
«ТЕХНІЧНА ЕСТЕТИКА ТА ДИЗАЙН»

7 квітня 2016 року

Київ 2016

УДК 72.012 (043.2)

Матеріали XVI Міжнародної науково-практичної конференції молодих учених і студентів «Політ. Сучасні проблеми науки», 6-8 квітня 2016 р., м. Київ / Упорядник Ю.Р.Холковський. – К.: НАУ, 2016.

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ

Голова оргкомітету:

В.П.Харченко, в.о.ректора Національного авіаційного університету, доктор технічних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України, лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки

Заступники голови оргкомітету:

О.В.Чемакіна, директор Навчально-наукового інституту Аеропортів, кандидат архітектури, доцент, професор кафедри архітектури

А.О.Бєлятинський, заступник директора з наукової роботи Навчально-наукового інституту Аеропортів, доктор технічних наук, професор, завідувач кафедри реконструкції аеропортів та автошляхів

Члени оргкомітету:

Ю.М.Ковальов, професор, д.т.н.

Г.М.Агєєва, доцент, к. т. н.

О.П.Олійник, професор, доцент, к.арх., с.н.с.

О.І.Лапенко, професор, д.т.н.

Ю.О.Дорошенко, професор, д.т.н.

ТЕХНІЧНА ЕСТЕТИКА ТА ДИЗАЙН

УДК 72.012 (043.2)

Бойчук В.І., студентка

Національний авіаційний університет, Київ

ТАКТИЛЬНЕ СПРИЙНЯТТЯ ФАКТУР ОБ'ЄКТІВ ДИЗАЙНУ

Актуальність. У зв'язку з розвитком суспільства та його новими поглядами на дійсність, спостерігається зростання інтересу до тактильного дизайну.

Новизна. Визначення тактильних відчуттів при дотиковій взаємодії людини з фактурами різних поверхонь.

Постановка задачі. Проведення аналізу чинників, від яких залежить тактильне сприйняття фактур об'єктів дизайну для визначення тактильних відчуттів.

Методика дослідження. Використовувалися методи аналізу й синтезу, порівняння.

Основні результати. Тактильне сприйняття об'єктів дизайну головним чином залежить від фактури матеріалів, з яких вони виготовлені.

Тактильне сприйняття фактур об'єктів дизайну залежить від 1) роду вибраного матеріалу; 2) характеру обробки поверхні; 3) зернистості; 4) щільності та величини мікроспотворень поверхні; 5) масштабності; 6) оточуючого середовища, в якому знаходиться об'єкт сприйняття; 7) психофізіологічних особливостей суб'єкту сприйняття [1].

Тактильні відчуття - відчуття, що виникають під час дії механічних подразників на поверхню шкіри і відображають об'єктивні властивості предметів: твердість, м'якість, вологість тощо [2]. При взаємодії людини з різними поверхнями об'єктів дизайну виникають такі тактильні відчуття: 1) матова фактура поверхні - тепло, шорсткість, дрібна пористість (суконна тканина, штукатурка, цегла, деревостружкова плита); 2) глянцева фактура - прохолода, гладкість (масляні фарби, лак, сатин, лінолеум, пластмаса, лінкруст, глазуровані плитки); 3) блискуча фактура - холод, досконала гладкість (дзеркала, кольорове облицювальне скло, полірований природний камінь та метал, керамічна плитка з металізованою глазур'ю). Тактильне сприйняття - досить суб'єктивне явище, адже при різних зовнішніх умовах відчуття можуть відрізнятися, тому його прийнято оцінювати в експлуатаційних умовах матеріалу.

Використання. Врахування отриманих даних у практиці дизайн-проекування об'єктів промислового дизайну та інтер'єру.

Висновки. В процесі дослідження були виявлені такі чинники, які впливають на тактильне сприйняття фактур різних матеріалів: механічні та фізичні властивості поверхні матеріалу, оточуюче середовище, психофізіологічні особливості людини; визначені тактильні відчуття від дотикової взаємодії людини з фактурами: холод, тепло, прохолода, гладкість, шорсткість, дрібна пористість.

Використана література:

1. *Епштейн М.* Новое сектанство/ М. Епштейн. – М.: Бахрах, 2005.-256с.

УДК 638 (043.2)

Луганцева Д. А. студент
Національний авіаційний університет, Україна

ПРИЙОМИ ВИКОРИСТАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЕТНІЧНИХ МОТИВІВ У СУЧАСНОМУ ІНТЕР'ЄРНОМУ ТЕКСТИЛІ

Актуальність. Сьогодні існує потреба у дослідженні використання українських національних мотивів, оскільки оздоблення інтер'єрів етнічними мотивами та проєктування приміщень з характерними українськими рисами має місце серед сучасних українських дизайнерів.

Постановка задачі. Визначити прийоми використання українських етнічних мотивів у інтер'єрному текстилі.

Основні результати. Використання текстилю в українському інтер'єрі є традиційним. При декоруванні інтер'єру можна виокремити такі способи розміщення тканини: вертикальне, горизонтальне, вільне. Для етнічного стилю характерною є ручна обробка матеріалів, або її імітація. Вишивка – це класичний спосіб оздоблення тканини. Сучасні дизайнери інтерпретують геометричні та рослинні мотиви традиційних українських орнаментів, змінюючи традиційну кольорову гаму, масштаб й техніку виконання. Вибійка - метод нанесення фарби на тканину за допомогою дерев'яного штампу. Сучасним варіантом є друк на тканині, який дозволяє створювати принти з традиційними візерунками. Витинанка - це орнаментальні прикраси житла, ажурно або силуетно витяті ножицями, вирізані ножом з білого або кольорового паперу. Застосування фіранок з вирізаними орнаментами створюють світло-тіньові ефекти, що додають динамічності й елементу гри в інтер'єрі. Аплікація – спосіб створення декоративних панно за допомогою нашаровування тканин одного чи багатьох кольорів. Типовим є використання аплікації для текстильного декорування вертикальних площин. Плетення - метод виготовлення килимів, гобеленів, коли створення візерунку відбувається за допомогою переплетення фарбованих ниток. Зазвичай такі вироби розміщуються у вертикальному (на стіні) чи горизонтальному (на підлозі) положенні.

Використання. Результати дослідження мають важливе значення при текстильному оздобленні громадських та житлових інтер'єрів з українськими етнічними мотивами.

Висновки. Таким чином можна виокремити такі прийоми використання українських етнічних мотивів у сучасному інтер'єрному текстилі: інтерпретація вишивки, вибійка (принт), тканнна витинанка, аплікація, плетення.

Список використаних джерел.

1. Шевченко С. І. Українська народна тканина / С. Шевченко. – К., 1999. – 416 с.
2. Качинська І. О., Чернявський В. Г. Художній текстиль як засіб формування просторово- предметного середовища інтер'єру ресторану / І. О. Качинська, В. Г. Чернявський // Вісник ХДАДМ. - 2009. - №5. – С. 92-98.

УДК 666.3:477.46 (043.2)

Борисенко Д. А., студентка
Національний авіаційний університет, Київ

ПСИХОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ У СПРИЙНЯТТІ ДИЗАЙНУ ІНТЕР'ЄРІВ ЖИТЛОВИХ ПРИМІЩЕНЬ

Актуальність. Раніше для створення комфортного предметного середовища керувалися прагматичними міркуваннями доцільності та утилітарної користі. Сьогодні в облаштуванні інтер'єру беруть участь не лише мода та останні технології. На перший план виходить психологічний аспект сприйняття інтер'єру.

Мета: аналізуючи роль психологічного аспекту в сприйнятті інтер'єрів житлових приміщень, визначити концептуальні функції дизайну.

Методика дослідження. Застосовувалися методи аналізу, синтезу, порівняння.

Стиль житла орієнтований перш за все на створення комфортного і гармонійного психологічного клімату. Грамотно створений інтер'єр має здатність впливати на психіку людини: збільшувати працездатність, змінювати настрій на краще, дарувати нові емоції, розвивати таланти, виховувати. Вплив на людину надають форми, лінії, кольори, текстури.

Елементи інтер'єру повинні гармонізувати між собою та створювати психологічний комфорт – психологічний стан, що визначається сукупністю позитивних психофізіологічних відчуттів і реакцій людини на довкілля або предметне середовище [2]. З точки зору психології інтер'єр виконує дві основні функції. Найвідомішою є гармонізуюча функція, що полягає у відображенні темпераменту людини, світогляду й менталітету. Головне для житлового приміщення — це атмосфера гармонії і спокою. Фактично подібний прийом передбачає пасивність інтер'єру по відношенню до його власника. За допомогою поєднання відтінків і фактури обробних матеріалів, аксесуарів інтер'єр підлаштовується під індивідуума, продовжуючи його внутрішнє "я". Друга функція – стимулююча, де присутній зворотній зв'язок між дизайном приміщення і психікою людини. Дизайн у такому випадку грає активну роль: він вигідно акцентує особливості характеру і темпераменту власника або, навпаки, згладжує небажані риси.

Висновки: Психологічний аспект у створенні предметного середовища відіграє провідну роль на сьогодні. Умовно дизайн інтер'єру володіє двома функціями: гармонізуючою та стимулюючою.

Список джерел:

1. Веккер Л.М. Восприятие и основы его моделирования. – Л.: Изд-во Ленинградского университета, 1964. – 194 с.
2. ДСТУ 3899-99. Дизайн і ергономіка. Терміни та визначення. – К.: Держстандарт, 2002. – 33 с.

Науковий керівник – Кузнецова І.О. д. мистецтвознавства, професор КДІ

УДК 930.1:7.05:629.735(043.2)

Швець С.П., студентка
Національний авіаційний університет, Київ

ІСТОРІЯ ДИЗАЙНУ ЛІТАКІВ

Актуальність. Авіаперевезення є одним із найшвидших способів подорожувати із нині існуючих. Від початку дизайн літака був покликаний спростити та здешевити вартість перельотів. Проте сьогодні одним із факторів, що примушує людей користуватись авіаперельотами є комфорт салону, формоутворення зовнішнього дизайну літаків.

Новизна. Визначення особливостей формоутворення в історії дизайну літаків.

Постановка задачі. Визначення особливостей формоутворення в історії дизайну літаків.

Методика дослідження. Були застосовані методи аналізу й синтезу, вивчення фото зразків.

Основні результати. Аеродинамічний стиль є складовою літакобудівництва. Перші літальні апарати, орнітоптери, за будовою подібні до тіла птаха. З 1783 року утворилась окрема гілка авіації – дирижаблі. Перші біплани і моноплани моделювались з хвостовим оперенням позаду і попереду [2]. Конструкція з деревини та тканини трималась на розтяжках, розпірках. Суцільний фюзеляж був заважкий та створював опір потоку повітря. Салон 20-х років був тісний, сидіння розміщувались по одному з кожного боку [1]. В 1930-х розвивались моноплани, а дерево замінили алюмінієм та сплавами. Салон вміщав до 20 пасажирів та походив до купе вагону. Фюзеляж фарбували в білий.

В США 1950-1960 «золоті» роки знаменуються округлою формою ілюмінаторів й трансформованими кріслами. Піком комфортабельності літаків стали 1970 роки: сидіння розміщувались в три ряди по 3-4 сидіння, полиці для багажу знаходились з боків салону. В 1980-х ряди ущільнювали, з'явилися бічні місця без ілюмінаторів.

Сучасні приватні літаки дають свободу від зовнішніх обставин. На борту є кухня, спальня та душева. Це створює індивідуальний комфорт для кожного пасажира.

Використання. Використання дослідження для навчального процесу і дизайн-проекування інтер'єру літаків.

Висновки. Виявлено особливості дизайну літаків з використанням стилю обтічних форм: плавність ліній, заокругленість кутів, ергономічність та сучасність. В інтер'єрі переважає конструктивізм та мінімалізм.

Використана література:

1. Кузьмін В. Авіаційний дизайн: естетика взаємодії / В.Кузьмін. – М.: Стройиздат, 2001. – 86 с
2. Толкачов О.Енциклопедія авіації /О. Толкачов, В.Н. Пуков. – М: Ексмо, 2015. – 234 с.

Науковий керівник – Кузнецова І.О. д. мистецтвознавства, професор КДІ

УДК 72.012.8:747.725:656.71(045)

Росякова Л.В., студентка
Національний авіаційний університет, Київ

БІОЛОГІЧНИЙ ПІДХІД ПРИ ФОРМОУТВОРЕННІ ІНТЕР'ЄРІВ АЕРОВОКЗАЛІВ

Актуальність. Питання наслідування біоб'єктів, їх переосмислення та втілення при проектуванні інтер'єрів аеровокзалів є досить перспективним напрямком дослідження і має потенціал для оптимізації формоутворення інтер'єрів.

Новизна. Використання особливостей застосування структурних зв'язків у біологічному підході при проектуванні аеровокзалів.

Постановка задачі. Дослідження біологічного підходу при формоутворенні інтер'єрів аеровокзалів.

Методика дослідження. Використовується метод аналізу та синтезу, порівняння,

Основні результати. Аеровокзал є комплексом споруд, спрямованих на обслуговування повітряних трансферів. Проведені дослідження під керівництвом Кузнецової І.О. показали, що перспективним напрямком є проектування інтер'єрів аеровокзалів на основі природних структурних форм, виділених біологами: «розділ», «ланцюг», «порядок», «кільце», «ієрархія», «дерево», «сітка», «циліндр» - та доданих Кузнецовою І.О. і Захарчук В.Л. «спіраль», «зонтик», «волокно», що дозволяє створити форми підвищеної міцності, гнучкості та функціональності. Фігурні «сітки» із металевих каркасів застосовуються як опора для великих скляних поверхонь. Типовим вирішенням для дизайну колон є наслідування структур «спіраль», «циліндр» та «дерево». Для планування систем освітлення характерними є структури «ланцюг» та «порядок». Для куточків відпочинку та зон очікування використовується асиметричне планування за прототипом форм «розділ» або симетричне за типом «ланцюг» та «сітка». Поєднання елементів структурних форм має різну інтенсивність взаємодії і проявляється у трьох типах структурних зв'язків: стійких, мінливих і нестійких.

Використання. Біологічний підхід має значний потенціал реалізації у проєктах будівництва та реконструкції аеровокзалів.

Висновки. Біологічний підхід с використанням одинадцяти типів структурних зв'язків є перспективним напрямком у формоутворенні інтер'єрів аеровокзалів і забезпечує високі показники естетичного сприйняття, раціональність планування.

Використана література:

1. *Кузнецова І.О.* Особливості використання структурних зв'язків в біодизайні / І.О. Кузнецова, В.Л. Захарчук, Л. В. Росякова // Архітектура і екологія. – 2014. - № 6. – С.183-185.

2. The discovery of structural form [Електронний ресурс] / Charles Kemp, Joshua V. Tenenbaum // PNAS. – 2008. – August5. – Режим доступу до журн.: <http://intl.pnas.org/content/105/31/10687.full> (14.09.13). – Назва з екрану.

Науковий керівник – Кузнецова І.О. д. мистецтвознавства, професор КДІ

УДК 620.22: 620. 28/043.2)

О. В. Гапчук, студентка
Національний авіаційний університет, Київ

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМОУТВОРЕННЯ ОСВІТЛЮВАЛЬНИХ ПРИЛАДІВ ЗА ДОПОМОГОЮ ВИКОРИСТАННЯ РІЗНИХ МАТЕРІАЛІВ

Актуальність. Сфера дизайн-проекування освітлювальних приладів стає все більш актуальною, тому постає необхідність пошуку нових форм, за допомогою використання різних матеріалів.

Новизна. Визначення способів формоутворення освітлювальних приладів на основі використання різних матеріалів.

Постановка задачі. Дослідити особливості формоутворення освітлювальних приладів за допомогою використання різних матеріалів.

Методика дослідження. Використовується метод аналізу, порівняння та синтезу.

Сфера дизайн-проекування освітлювальних приладів найяскравіше демонструє різноманітність сучасних матеріалів, їх властивостей та способи використання у створенні нових цікавих форм. До сучасних матеріалів відносять: деревину, метали, пластмаси, скло, гума, каміння, тканини, бетон тощо.

За допомогою цих матеріалів були визначені такі способи формоутворення:

1. Групу основних способів формоутворення за наявністю яскраво вираженої формотворчої компоненти і прогнозованого візуалізацією результату:

1.1. Формоутворення на основі геометричних форм: "лінійне" формоутворення, формоутворення «площинами», формоутворення тетраформами на основі тетраєдрів.

1.2. Формоутворення на основі елементів та засобів вираження композиції, які доповнюють існуючу форму або кардинально її змінюють: формоутворення на основі тіней, система як спосіб формоутворення.

1.3. Природні форми як напрям формоутворення.

2. Групу способів формоутворення за відсутністю яскраво вираженої формотворчої компоненти: настрої користувача освітлювального приладу як спосіб формоутворення, метафора як джерело формоутворення.

Використання. Дослідження особливостей формоутворення освітлювальних приладів сприяє урізноманітненню форм приладів та ліквідації недоліків.

Висновки: Способи формоутворення освітлювальних приладів на основі різних матеріалів можуть базуватися на фізичних показниках матеріалів, а також на геометричних, композиційних, психологічних характеристиках.

Використана література:

1. Кузнецова І.О., Оксенюк Ю. О., Гапчук О. В. *Експериментальні методи формоутворення в дизайні* / І.О. Кузнецова, Ю. О. Оксенюк, О. В. Гапчук // *Архітектура і екологія*. – К.: НАУ, 2014. - № 6. – С.187-189.

2. Чичёв А. А. *Дизайн декоративных осветительных приборов: автореф. дис. канд. тех. наук :17.00.06 / Андрей Алексеевич Чичёв*. — М., 2013. —142с.

Науковий керівник – Кузнецова І.О. д. мистецтвознавства, професор КДІ

УДК 72.012:721(043.2)

Бондар В.Д., студент

Національний авіаційний університет, Київ

НЕЗВИЧАЙНИЙ ДИЗАЙН ЗВИЧАЙНИХ МАЛИХ АРХІТЕКТУРНИХ ФОРМ: СУЧАСНІ СВІТОВІ ТЕНДЕНЦІЇ

У зв'язку з появою нових мегаполісів та збільшенням площі вже існуючих будівель виникає потреба у якості та доцільності у спроектованому середовищі малих архітектурних форм - невеликих споруд декоративного, допоміжного чи іншого призначення, що використовується для покращення естетичного вигляду громадських місць і міських об'єктів, організації простору та доповнює композицію будинків, споруд та садово-паркових комплексів.

Мета: проаналізувати сучасні тенденції у дизайні малих архітектурних форм.

Методом спостереження та аналізу визначено, що сучасна тенденція дизайну малих архітектурних форм завдяки стрімкому технологічному розвитку представляє собою не тільки певний художній образ і гармонійне поєднання з навколишнім середовищем, але ще й несе в собі певну функцію. Сучасний технологічний прогрес в поєднанні з художнім образом дають змогу досягнути максимальної ефективності використання малих архітектурних форм, що служать для декоративного оформлення і виконання функціонального навантаження в конкретному міському середовищі. Тобто такі невеликі будівлі, споруди та окремі конструкції, окрім привабливих зовнішніх параметрів володіють практичністю і функціональністю, крім естетичного, зазвичай мають ще й функціональне призначення, а то й не одне.

На сьогоденній день у типологічному ряду малих архітектурних форм існує велика їх кількість. Тому дизайнери вдаються до такого прийому, як представити об'єкт (його форму, образ) через невласне для нього формотворення чи спосіб / матеріал створення. Методом уніфікації (узагальнення) сучасних об'єктів благоустрою міст сформульовано кілька способів зазначеного вище прийому, а саме: нестандартні застосування звичних об'єктів (громадські бібліотеки під відкритим небом, чудернадської конструкції дитячі майданчики), декоративно замасковані технічні елементи благоустрою (крани, вентелі у скульптурах на вулицях), несподівані ефекти формотворення завдяки новим технічним пристроям (спрямовуючі водні насадки і світлотехніка у фонтанах, ефемериди), зоровий обман - візуальна відсутність наявних підтримуваних конструкцій (декоративні елементи парків), оптична ілюзія простору - різні інсталяції з використанням новітніх технологій (кран-фонтан ізвідки, візуально нереальний декор фасаду або мощення вулиць).

Висновки. Сучасні світові тенденції полягають у комфорті та привабливості простору перебування людини, диктують різноманіття форм та функцій малих архітектурних форм з огляду на їх художній образ, використання новітніх матеріалів, тим самим застосовуючи нові прийоми і способи їх формування, залишаючи на першому місці екологічність та безпеку, зручність та естетику.

Науковий керівник – Обуховська Л.В., ст. викл. каф. КТДІГ

УДК 7.047:712.253(477.41):7.071.1(4)(043.2)

Яценко Є. О., студентка
Національний авіаційний університет, Київ

ВИДОВІ ТОЧКИ СПОГЛЯДАННЯ У БІЛОЦЕРКІВСЬКОМУ ДЕНДРОЛОГІЧНОМУ ПАРКУ «ОЛЕКСАНДРІЯ» У ПЕЙЗАЖНИХ ТВОРАХ ЗАРУБІЖНИХ МИТЦІВ

Дендрологічний парк "Олександрія" у м. Біла Церква – шедевр пейзажного, ландшафтного мистецтва XVIII-XIX століття, заснований на базі реліктової діброви як заміська резиденція польського магната і графа Ксаверія Браницького й названий на честь його дружини Олександри. Автором розпланування парку був італійський архітектор Домінік Ботані.

Мета: виявити видові точки споглядання у дендрологічному парку «Олександрія» міста Біла Церква у пейзажних творах зарубіжних митців.

Протягом свого існування парк приваблював відвідувачів виразними різноманітними пейзажами, у т.ч. надихав багатьох художників (живописців, графіків) на створення різних замальовок. Однак, на сьогоднішній день немає жодного дослідження "іконографії" цього відомого парку в творах образотворчого мистецтва.

До білоцерківського парку здійснювали свої паломництва (1820-1840рр.) такі художники, як Вілібальд Ріхтер, Наполеон Орди, Міхалина Бержинська, Фелікс Бжозовський. Зали французького замку Монтрезор, в якому й досі живуть нащадки Браницьких прикрашають олександрійські пейзажі В.Ріхтера. Також там знаходиться "Альбом Білоцерківський, документації місця та епохи" – велика книга (24 ілюстрації), переплетена в шкіряну оправу з позолотою і металевим обрамленням, де розміщено кольорові акварелі Ріхтера.

Пейзажі Міхалини Бержинської літографовані З.Сулковською в 1822 році та опубліковані у книзі С.Галкіна, О.Гурковської, Є.Чернецького «Структура та символіка старовинного парку «Олександрія» в білоцерківській резиденції графів Браницьких». Картини Вілібальда Ріхтера, Фелікса Бжозовського та Наполеона Орди опубліковані в брошюрі С.І.Галкіна, В.Л.Рубіса «Парк «Олександрія». Пам'ятка садово-паркового мистецтва України» та у книзі С.Галкіна, О.Гурковської, Є.Чернецького «Структура та символіка старовинного парку «Олександрія» в білоцерківській резиденції графів Браницьких».

До наших днів дійшли оригінальні літографії Наполеона Орди, виконані в 70-ті роки XIX століття. Художник, підкорений красою Олександрійських «Руїн», показав усі подробиці ефектного архітектурного пейзажу. Роботи художника (збірник із 1001 малюнка) знаходяться у Національному музеї міста Кракова (Польща).

Висновки. Зроблена результативна спроба визначення імен зарубіжних художників, які у своїй творчості відтворили красу парку «Олександрія», тим самим увіковічнили і підняли його цінність до зразку світового шедевр пейзажних творів.

Науковий керівник – Обуховська Л.В., ст. викл. каф. КТДіГ

УДК 72.012

Корочанський В.А.

Національний авіаційний університет, Київ

АКТУАЛЬНІСТЬ ЗАСАД КОЗАЦЬКОЇ КУЛЬТУРИ ДЛЯ СУЧАСНОГО УКРАЇНСЬКОГО ДИЗАЙНУ

Україна - молода, незалежна держава. Нашому поколінню випало складне й відповідальне завдання – відродження української державності, мови, національної культури.

Духовна культура українського народу досягла високого рівня в період існування козацької держави (1648—1781 рр.). Запорозьке козацтво впродовж трьох століть визначало напрями економічного, політичного і культурного розвитку України. Високо розвинута самобутня культура Січі домінувала тут у XVI—XVIII ст. і мала величезний вплив на національну самосвідомість українського народу.

Кобзарство — це своєрідне явище української народної культури, визначне мистецьке досягнення запорозького козацтва. Кобзарям належить славне місце в історії духовної культури українського народу. М. Гоголь називав їх охоронцями бойової слави нашої Батьківщини, поетами і літописцями.

Козацька культура — унікальне і неповторне явище, її феномен має барокове забарвлення. "Химерний" стиль був породжений непростими, бурхливими соціально-історичними обставинами. Визвольна війна середини XVII ст., постійні військові походи, перебування на межі життя і смерті породили в козацькому середовищі типово бароковий світогляд.

Серед країн православно-слов'янського регіону мистецтво бароко набуло найвищого розквіту саме в Україні. На відміну від західноєвропейського і російського, українське бароко — не аристократичний стиль. Якщо і є в ньому певні елітарні мотиви, то лише в літературі, всі інші види барокового мистецтва мають безпосередній зв'язок з народною творчістю і народною свідомістю. Однак козацтво, будучи великою військовою та суспільно-політичною силою, витворило власне творче середовище. Красу козацького мистецтва засвідчують численні оригінальні козацькі собори. Хрещаті дерев'яні храми - типові явища в народному будівництві. Цей тип споруд був настільки вдосконалений, що кожна з таких церков являє собою справжню перлину архітектури в розумінні як гармонійної й логічної композиції, так і окремих форм та деталей.

Вивчення художніх традицій козацтва дасть можливість втілити їх в сучасному дизайні будь-якого середовища. Наднаціональні сучасні аеропорти України зможуть перетворитися на візитівку країни - нащадка славетного козацького минулого.

Науковий керівник – Привольнева С.О., ст.викладач

ОСОБЛИВОСТІ ДИЗАЙНУ ІНТЕР'ЄРІВ, СТИЛІЗОВАНИХ ПІД АР-ДЕКО

Стиль ар-деко зародився в період між першою і другою світовими війнами в Парижі. Ар-деко з французької перекладається як «декоративне мистецтво».

В епоху становлення особливістю стилю арт-деко вважалася його еклектичність. А до джерел, що вплинули на нього, відносили: функціональний дизайн, давньогрецьке мистецтво, неокласицизм, примітивізм, китайське і японське мистецтво. Ар-деко продовжує традиції класичного стилю в інтер'єрі, що стосуються просторової організації житла. У квартирі в цілому і в кожному приміщенні зокрема обов'язково виділяється композиційний центр. Основні місця в квартирі - вітальня і робочий кабінет, що підкреслюється як продуманим плануванням, так і наповненням кожного з них.

В інтер'єрах даного стилю можуть поєднуватися елементи старовини, екзотичні мотиви, різні матеріали. В оформленні інтер'єру використовуються мармур, скло і хромовання. Стиль арт-деко в інтер'єрі характерний великою кількістю запозичень, саме тому в інтер'єрі поєднуються як строгі лінії і гострі грані, характерні для кубізму, так і дуги, завитки, арки, породжені модерном.

Основними формами стилю є: трапецієподібні форми, форма зіккурата – споруди, характерної для вавилонської архітектури, ламані лінії. Стиль ар-деко вирізняється контрастом кольору і його багатством. Але розкіш виражається не в чистих відтінках, а в складних яскравих. Загальна гамма – не дуже експресивна, елегантна і переважно тепла. До основних кольорів стилю можна віднести чорний; відтінки коричневого – від стриманого каштанового до світлої теракоти; відтінки білого – як в чистому вигляді, і його відтінки: колір слонової кістки, цукрової пудри, вершковий.

Стримана розкіш ар-деко підкреслюється блиском металу. Він не впадає в очі, але в будь-якій кімнаті може бути багато золотого, бронзового, латунного. Інтер'єри в стилі арт-деко поєднують в собі безліч різних матеріалів. Тут також проявляється симбіоз класичного і сучасного. Це час інновацій – стиль ар-деко в інтер'єрі почав використовувати пластик і хром, бакеліт і алюміній. Хоча ар-деко і відрізняється пристрасно до декоративності, він є й функціональним.

Меблі ар-деко не потребують декору – їх незвичайна форма і комбінація декількох матеріалів самі по собі несуть сильне смислове навантаження. Але більш прості з точки зору геометрії об'єкти вирізняються декором – металевими накладками, інкрустацією, вставкою дзеркал і вітражів.

ОСОБЛИВОСТІ ПОБУДОВИ СЦЕНАРІЮ В ДИЗАЙНІ ІНТЕР'ЄРІВ ГРОМАДСЬКОГО ПРИЗНАЧЕННЯ

Інтер'єр громадських будівель - складна система взаємозв'язків, що відображає все різноманіття суспільних і особистих потреб людини, ідеології і естетичних поглядів суспільства, матеріально-технічних можливостей. В зв'язку з цим і виникає необхідність побудови сценарію в створенні дизайну інтер'єрів.

Кожен сценарій можна умовно розділити на декілька етапів. Для розуміння першого етапу потрібно розібратися, що таке дизайн-проект. Це зображення інтер'єру з урахуванням всіх особливостей приміщення в масштабі. Основою для створення дизайн-проекту є архітектурно-дизайнерські обміри довжини і висоти стін, розташування віконних і дверних прорізів. Після обмірів будується план приміщення: вручну або на комп'ютері.

Наступний етап – створення технічного завдання, в якому враховують побажання замовника, вимоги до оформлення, стилю, наявність деталей. У процесі створення спираються на приклади робіт, потім розробляють індивідуальну концепцію.

Третій етап – дизайнер розмежує зони, створює ескізи меблів, декору, має в своєму розпорядженні сантехніку і побутове обладнання. З усіх варіантів вибирають найбільш вподобаний і допрацьовують його. Створюють декілька планів: з прив'язкою сантехнічних приладів, та з меблями і технікою. Потім приступають до позначення перегородок і прорізів з інформацією щодо монтажних і демонтажних робіт. Якщо даних занадто багато, дизайнер створює два плани на окремих аркушах, розділивши монтаж і демонтаж.

Четвертий етап робіт включає розробку концепції для підлоги і стелі. Вирішуючи композиційні, конструктивні і просторові завдання, дизайнер створює майбутній інтер'єр.

До п'ятого етапу можна віднести сценарій освітлення – схема з розподіленими по групах електричними точками – приладами, розетками, світильниками. Враховують розташування, прив'язки, кількість клавіш або відділень для розетки і вимикача, їх типи. Дизайнер опрацьовує прив'язку побутової техніки, вказує деталі на плані.

Завершальний етап – дизайнер створює розгортку кімнат, маркує їх, візуалізує приміщення в комп'ютерній програмі. Складається розрахунок для покупки будівельних матеріалів, приладів, меблів. Вирішується питання про те, як декорувати стіни, які елементи декору роблять на замовлення, а які купують.

ОСОБЛИВОСТІ ДИЗАЙНУ ІНТЕР'ЄРІВ, СТИЛІЗОВАНИХ ПІД АР-НУВО

Стиль ар-нуво (модерн, югендстиль, сецессія) виник наприкінці XIX століття як результат пошуку нового стилю в мистецтві і одразу набув поширення по всій території Європи. Ар-нуво паралельно розвивався в різних країнах.

Стилістичною особливістю ар-нуво є відмова від прямих ліній, орнаментальність, природні форми тваринного й рослинного світу. В ар-нуво як синтетичному стилі архітектори й митці намагалися створити твір архітектури як художню цілісність, як єдиний витвір мистецтва. Представниками стилю ар-нуво були Віктор Орта, Анрі Ван де Вельде, Антоніо Гауді, Луї Мажорель, Віктор Пруве, Ежена Валена, Жак Грубер та інші.

Ар-нуво певним чином суперечить попереднім стилям, він заперечує статику класицизму та створює форми, що перетікають одна в одну. В ар-нуво, хоч і використовувались нові матеріали, такі, як скло й метал, все ж віддавалась перевага природним матеріалам.

Ар-нуво в інтер'єрах приділяє нове значення зонуванию приміщення. Кімнати розділені криволінійними арками, сходи також мають криволінійну форму з елементами ковки, подекуди використовують гвинтові сходи. Ковані елементи широко використовуються для оздоблення інтер'єру. Для ар-нуво є притаманним також використання вітражів.

Колористика ар-нуво тяжіє до природних відтінків, таких, як бузковий, болотяно-зелений, бежевий, оливковий. Освітлення в такому інтер'єрі має бути м'яким. В оформленні можуть бути присутні настільні лампи, бра, торшери, але з матовими плафонами, вітражними абажурами.

Неодмінною рисою ар-нуво є рослинні візерунки, представлені на вітражах, меблях, шторах, картинах – це підсилює враження природного, а подекуди «нерукотворного» інтер'єра. Характерною ознакою ар-нуво є плавна та експресивна лінія «удар батога» (назва Германа Обриста).

Найпопулярнішими мотивами ар-нуво є бутони (як символи зародження нового життя), екзотичні рослини з довгим стеблом, зображення жінок з довгим розпущеним волоссям, різноманітні стилізовані птахи, комахи, метелики.

На стиль ар-нуво вплинуло мистецтво японських гравюр на дереві.

Інтер'єр в стилі ар-нуво – це пошук нових плавних форм, злиття з природою.

На жаль, ар-нуво проіснував лише тридцять років і раптово закінчився у зв'язку з початком Першої світової війни.

Науковий керівник – Олійник О.П., к.арх., проф.

ОСОБЛИВОСТІ ДИЗАЙНУ ІНТЕР'ЄРІВ В СТИЛІ ПОП-АРТ

Поп-арт — напрям, започаткований спочатку в мистецтві, що згодом перекочував у дизайн та масову культуру. Перші роботи в стилі поп-арт було виконано в 50-х роках ХХ століття в США та Великобританії. Але самостійним стилем поп-арт було визнано на виставці у Венеції 1964 р., коли Раушенберг отримав головну премію за свою роботу, виконану в цьому стилі.

Поп-арт заснований на стереотипах і символах масової культури, які моделюються за допомогою колажу, складаються зі штучних об'єктів, інсталяцій тощо. Важливими персонами в становленні поп-арту, як світового явища були: Роберт Раушенберг, Рой Ліхтенберг, Джеспер Джонс, Ендрю Ворхол, Джеймс Розенквіст.

Ознаками поп-арту є: відмова від станкового живопису, проникнення в зовнішній світ за допомогою додавання тривимірних об'єктів; використання нових технік живопису, відмова від олійного живопису; взаємодія з зовнішнім світом, відмова від міфології сюрреалізму; мобільність мистецтва, гнучкість і відкритість змінам світу. Поп-арт — це звичні речі, вирвані зі звичних просторових зв'язків, представлені в парадоксальних поєднаннях, що в реалізації подекуди зливаються з рекламою.

«Нова предметність», яку спершу затверджував кубізм, відродилась у поп-арті. Головні матеріали поп-арту — синтетика, пластик, папір, метал.

У меблях також використовуються абстрактні малюнки, барвисте забарвлення, глянець. Попри те, що поп-арт копіює реальні об'єкти, він змінює їхню форму, їх кількість. Кольорова гама також відрізняється, вона неприродна, яскрава, насичена, неонові. При цьому несмаку в поп-арті не буває, тут поєднується непоєднуване, один об'єкт протиставляється іншому. В інтер'єрах поп-арту характерним є мінімум меблів, але насичення декором.

Стіни, стеля та підлога можуть бути будь-якого нейтрального кольору, щоб не відволікати від загальної композиції. Освітлення використовує оптичні та світлові ефекти для розширення простору, дзеркала, точкові світильники, плафони, світлодіоди.

Дизайн у стилі поп-арт доволі своєрідний — це динамічний, яскравий, насичений стиль, експресивний.

ОСОБЛИВОСТІ ДИЗАЙНУ ІНТЕР'ЄРІВ, СТИЛІЗОВАНИХ ПІД АНТИЧНІСТЬ

Античний стиль в сучасному інтер'єрі пов'язаний безпосередньо з давньогрецькою та давньоримською культурою, їх античною філософією та міфологією. Практично всі стилі та напрямки західного мистецтва запозичили різні елементи античності. Античність завжди уособлювала гармонію, єдність і досконалість.

Особливості цього стилю більшою мірою проявляються в монументальній архітектурі і ретельно продуманому дизайні, де кожна деталь відрізняється неповторною витонченістю й досконалістю. Під час оформлення приміщення в даному стилі використовується велика кількість кераміки, фресок, текстилю та статуй, але елементи декору повинні гармоніювати між собою.

Для античного інтер'єру характерне використання грецьких візерунків і орнаментів — батальні сцени, зображення флори і фауни, а також геометричні елементи (меандр). В сучасних будівлях для імітації античного інтер'єру використовують світильники у вигляді факелів або вбудовані світильники і приховане підсвічування, розсіяне світло, яке ненав'язливо нагадує про давнину.

Загальне колірне оформлення найчастіше будується на двох контрастних відтінках. Для декорування та оформлення обробки використовуються білі, золотисті та теракотові кольори. Щоб інтер'єр приміщення не виглядав надто похмурим і темним, необхідно комбінувати відтінки і намагатися, щоб загальна колірна гамма приміщення виглядала лаконічно і небагатослівно. Стіни, як правило, покривають тиньком бежевого, оливкового або золотавого кольору. Також допускається використання фарб світлих тонів. Щоб надати приміщенню атмосферу розкоші і багатства, прикрашають стіни типовими грецькими та римськими елементами — картинами в позолочених рамах, бордюрами і ліпниною з візерунчастими орнаментами, скульптурами та бюстами. Для підлогового покриття використовується мармурова мозаїка і килими з орнаментом.

Всі меблі античного стилю відрізняється простотою і лаконічною формою. Використовуються прямі крісла та стільці зі злегка нахиленими спинками, високі двоспальні ліжка з підголовниками, прикрашені різними орнаментами і візерунками.

Науковий керівник – Олійник О.П., к. арх., проф.

ОСОБЛИВОСТІ ДИЗАЙНУ ІНТЕР'ЄРІВ В СТИЛІ ПОСТМОДЕРНІЗМУ

Особливостями постмодернізму є змішування вільних стильових форм, заперечення функціональності, націлене на індивідуальність і декоративність інтер'єрів. Специфіка стилю – гіпербола як інструмент створення яскравого театрального образу середовища. Йдучи від модернізму, постмодернізм прагне внести невизначеність і контраст в порядок і простоту сучасних стилів. Такий інтер'єр доцільний для ресторанів, клубів, салонів краси, елітного житла.

Характерними рисами стилю є: використання готових класичних форм, яскравість, іронія, синтетичність і сплав старого в новому контексті.

Стіни в постмодернізмі найчастіше робляться однотонними і нейтральними для акцентування яскравих предметів декору. На стінах доречні ніші, геометричні вставки з металу, скла, пластика з використанням підсвічування.

Стеля однотонна, частіше багаторівнева і несиметрична. В меблях переважають вільні, динамічні лінії, симетричні і асиметричні форми, а також трансформери. Стилю постмодернізм властива неоднорідність – в одному інтер'єрі можуть перебувати меблі класичної прямокутної форми разом з асиметричними і обтічними форм, доречні футуристичні меблі.

Широке застосування в постмодерні знайшли штучна шкіра, нікельовані і хромовані матеріали. Предмети декору – химерні статуетки з різного матеріалу (метал, пластик, кераміка), рослини в геометричних горщиках з яскравим орнаментом, гіллясті сухоцвіти, кольорове скло (вази, посуд, скляні кульки в посудині), різнокольорові подушки.

У стилі постмодернізм переваги щодо колірної гами відсутні, але в пріоритеті яскраві, енергійні кольори, також сріблястий, «металік», перламутровий і флуоресцентний. Освітлення дуже важливо в даному стилі інтер'єру. Використовувати необхідно тільки найсучасніші світильники і люстри. Бажано спеціально виділити світлом всі рівні в кімнаті, як на стелі, так і в стінах. Іноді підсвічуються деякі предмети побуту, аксесуари або окремі частини приміщення - квітка на підлозі, барна стійка, картина на стіні тощо.

Двері і вікна мають більше значення в якості акцентів, ніж в інших стилях: арочні і вантові конструкції поєднуються з балочними, використовуються розсувні, відкидні системи з незвичним декором.

УДК 629.735.33(043.2)

Карнаухов О.М.

Національний авіаційний університет, Київ

ОСОБЛИВОСТІ ДИЗАЙНУ ІНТЕР'ЄРУ СТИЛІЗОВАНОГО ПІД ДАВНІЙ ЄГИПЕТ

Давньоєгипетський стиль інтер'єру, на даний момент, є одним з найпопулярніших напрямів в стилізації інтер'єру в стародавньому стилі. Він приваблює своєю розкішшю, величчю, великою кількістю золота в оздобленні, створює неперевершену атмосферу стародавнього палацу часів фараонів, пірамід, жаркої південної країни стародавнього Єгипту.

Характерними рисами давньоєгипетського інтер'єру є поєднання багатого оздоблення та простих форм. Для нього притаманне прагнення до колосальності, пропорційності між окремими частинами і гармонійності всіх форм і ліній.

Основними мотивами єгипетського стилю в інтер'єрі є геометричні фігури: коло, яке символізує сонячний диск; єгипетські ієрогліфи; анімалістичні фігури: кішки, сфінкси, грифи, жуки-скарабеї; рослинні орнаменти: зображення квітів синього і білого лотоса, кущів папірусу, вінки з листя і виноградної лози або пальми.

Характерними кольорами в давньоєгипетського стилю є охра, світло-жовтий, бежевий, червоний, жовтий, чорний, коричневий, блакитний, зелений, білий. Кольорова гама повинна відображати сонячність та розкіш Стародавнього Єгипту.

Єгипетський стиль в сучасному інтер'єрі можна створити за допомогою однотонно пофарбованих стін, прикрашених бордюром із зображенням листя лотоса, пальми, папірусу, стріл, що імітують сонячне проміння. Також доцільним буде використання арок, фальш колон і пілонів.

В оздобленні підлоги важливо дотримуватися строгої симетрії. Доцільним буде використання керамічної плитки або ламінату з характерною для цього стилю фактурою та орнаментом.

Штори та текстильні матеріали – однотонні, прикрашені геометричним орнаментом. Єгипетському стилю притаманні натуральні матеріали: льон, бавовна, тонка шерсть.

Дизайн меблів в єгипетському стилі має досить оригінальний вигляд: ніжки у вигляді звіриних лап, підлокітники у вигляді тигрів і пантер, єгипетські орнаменти на фасадній частині, інкрустація, слоновою кісткою або дорогоцінними каменями. Меблі бажано виготовити із дорогих сортів деревини.

В інтер'єрі можна використовувати найрізноманітніші аксесуари, такі як: вази, амфори, статуетки фараонів, картини із зображенням єгипетських ієрогліфів або давньоєгипетських богів.

Науковий керівник – О.П.Олійник, проф.

ОП-АРТ В ДИЗАЙНІ ІНТЕР'ЄРУ

Назва стилю оп-арт походить від англ. «Op art», скорочення від optical art-«оптичне мистецтво». Це неоавангардистська течія абстрактного мистецтва виникла в 1950-х роках і набуло широкого поширення в Європі і США в 1960-х. Воно стало однією з інтелектуальних альтернатив мас-медійного поп-арту.

Оп-арт в інтер'єрі – це спосіб обманути зір. Ефект стилю оп-арт ґрунтується на своєрідному сприйнятті людським зором об'ємно-просторових і плоских фігур. Нанесені на стіни зображення створюють ілюзію об'ємності. Вони можуть зробити кімнату візуально більшою або меншою, можуть чарувати або шокувати, лякати або розслабляти глядача.

Яскраве враження від інтер'єру в стилі оп-арт досягається в результаті поєднання скла, пластику, металу, прозорих плівок і тканин. Виразні властивості даних матеріалів допомагають найкращим чином реалізувати ідеї оптичних ілюзій при декоруванні внутрішнього простору.

Оп-арт – це, перш за все, мистецтво кольору, тому потрібно досить уважно відноситися до створення кольорової палітри оп-арту. Необхідний оптичний ефект досягається тільки при особливому поєднанні кольорів. Композиція має бути простою та чіткою, відчуття деформації поверхні викликають ритмічно повторювані нескладні геометричні фігури, ув'язнені один в одного зі зміщенням. Такі композиції створюють оптичну ілюзію одночасного динамічного видалення і наближення планів.

Стіни в стилі оп-арт оздоблюють шпалерами або фарбами, які мають концентричні або муарові візерунки різнобарвних кольорів, що імітують вібрацію і рух. Використання подібного оздоблення дозволяє візуально збільшити простір - розсунути стіни, або помістивши психоделічний малюнок на стелю або підлогу, зробити приміщення візуально вище. Однак при декоруванні необхідно знати міру: люди, які мають слабкий вестибулярний апарат можуть відчувати запаморочення і слабкість в кімнатах, повністю обклеєних шпалерами з оптичним ефектом.

Меблі в стилі оп-арт мають вигнуті, плавні лінії, їм властиве використання контрастних кольорів. Для їх виготовлення, як правило, використовуються такі матеріали: пластик, скло, метал.

Основну роль в стилі оп-арт відіграють картини з оптичними ефектами. Вони наповнюють приміщення сюрреалістичним духом.

СТИЛЬ АМПІР В ІНТЕР'ЄРІ

Стиль ампір зародився та розвивався на початку ХІХ ст. у Франції за часів Наполеона Бонапарта і ввібрав всю велич, розкіш і аристократизм того часу. Стиль класицизм поступово перейшов в холодний і помпезний ампір. В цьому стилі поєднані деякі риси античних культур, таких, як Греції, Єгипту і Римської імперії. Сутність стилю можна зрозуміти з його назви: ампір - від французького «empire», тобто «імперія».

Особливістю стилю є простір, тому інтер'єр повинен мати велику площу, великі вікна та високі стелі. Також розповсюджене використання барельєфів, карнизів, фризів, колон, пілястр та арок, що робить стиль холодним, але надає йому чарівності. Основними елементами цього стилю є металеві прикраси, різні драпіровки, картини в дорогих рамах та старовинні настінні килими. Для декору використовуються натуральні матеріали, які роблять акцент на вишуканості й багатстві. Це може бути: мрамур, кришталь, дерево, бронза, срібло, золото.

Меблі грають дуже велику роль в інтер'єрі в стилі ампір, вони зазвичай - з дорогих порід дерева, обов'язково правильної форми, масивні. Меблі можуть бути декоровані накладками з бронзи, мозаїкою, чи різьбою. Ніжки - у вигляді вигляді грифонів, сфінксів, левових лап. Для даного стилю характерні такі меблі, як бюро, книжкові шафи, комоди, канапе, консольні столики. В інтер'єрі присутні предмети військової тематики, такі, як щити, списи, мечі.

Стилю ампір притаманні гра світла і тіні, насиченість кольору. Основні кольори - оливковий, темне золото, темно-коричневий, бордовий або насичені сині кольори. Ці кольори доповнюються чорними, білими і пурпуровими тонами, які присутні в оббивці меблів, обробці стель, стін.

На сьогодні інтер'єр в стилі ампір говорить про високий статус і достаток його власника. Такий стиль часто вибирають державні чиновники, високопоставлені військові та ділові люди. Цей стиль нечасто застосовується в повсякденних інтер'єрах, тому що він не є надто комфортним, проте свідчить про певний статус власника. Загалом його використовують для приміщень, де є важливою офіційна обстановка з натяком на претензійність, наприклад, при дизайні офісних кабінетів. У будь-якому разі, ампір в сучасному інтер'єрі виглядає велично і презентабельно.

ОСОБЛИВОСТІ СТИЛЮ АР-ДЕКО В ІНТЕР'ЄРІ

Стиль ар-деко виник у Європі 20-х років XIX ст. та швидко завоював Західну Європу і Америку. Вперше цей стиль з'явився в Парижі на Міжнародній виставці сучасних декоративних і промислових мистецтв, але поширення набув у 30-50-х рр. На сьогодні він вважається одним з найпопулярніших напрямів в дизайні інтер'єру.

Ар-деко можна охарактеризувати, як втілення елегантності, розкоші, функціональності та краси. Символом цього стилю є розкіш. По суті цей стиль є переплетенням різноманітних стилів, який віддалено нагадує суміш неокласичного стилю з модерном.

Особливе місце в стилі ар-деко займає використання кольорів, часто це золотавий, бежевий, колір слонової кістки, срібні або ж темні відтінки. Яскраві кольори використовуються тільки для підкреслення кольорових акцентів і мають виключно приглушений колір. Також застосовують контраст в поєднання білого або пастельних і темних кольорів – це є родзинкою стилю.

Матеріали, які використовують в інтер'єрі, як правило, дорогі та ексклюзивні. Зазвичай перевагу в дизайні отримують кераміка, бронза, скло, натуральна шкіра, слонова кістка, екзотична деревина, і навіть такі натуральні матеріали, як кістки акул і шкіра зебри.

Інтер'єру в стилі ар-деко властиве використання декоративних деталей - це мозаїка, скульптури, орнаменти на підлозі і стінах. Інколи використовуються подіуми, фонтанчики, ковані вироби.

Меблі та основні елементи декору повинні мати обтічні форми з рельєфними виступами або деталями з каменів. Основний акцент робиться на красу деталей, а не на практичність. Саме тому перевага віддається меблям з тонкими ніжками, вишуканому гардеробу з різьбленими дверцятами, тощо.

Головною особливістю даного стилю є те, що в ньому можна поєднати несумісні елементи, наприклад, сучасну техніку і предмети антикваріату. Наприклад, в цьому стилі можливо з легкістю поєднувати домашній кінотеатр з мармуровими стільцями.

Можна зробити висновок, що головним чинником в стилі арт-деко є витонченість, розкіш і екзотика.

ПРОБЛЕМИ РЕСТАВРАЦІЇ КИЇВСЬКИХ БУДИНКІВ КІНЦЯ ХІХ СТОЛІТТЯ

Архітектура будь-якого історичного періоду є виразником естетичної категорії. Кожна архітектурна пам'ятка є відображенням певної епохи, ідеології та культурного рівня суспільства на певному етапі історичного розвитку.

Зовнішні архітектурні конструкції є штучно створеною матеріальною оболонкою, яка обмежує просторовий об'єм, причому архітектурний об'єкт постійно піддається впливу зовнішнього необмеженого простору, який впливає на внутрішній простір. Ці твердження відносяться і до реставрації, яка постійно відчуває вплив філософії часів створення пам'ятки та сьогодення, тобто періоду проведення реставраційних робіт, і утворює зв'язок з майбутнім. Основна мета будь-якої фахової реставрації — це максимальне збереження первісної структури і вигляду пам'ятки архітектури, мінімальне нав'язування пануючих архітектурних уподобань.

Вік наукової реставрації порівняно незначний, оскільки сам термін «пам'ятка архітектури» з'явився лише в ХІХ ст. До початку ХХ ст. не існувало розмежувань між реставрацією об'єкта і звичайними ремонтними роботами.

Головними помилками при реставрації видатних об'єктів архітектури та мистецтва в Україні до початку ХХ ст. були:

1) відсутність категорії «пам'ятка архітектури», яка нівелювала значущість видатних об'єктів і необхідність їх збереження в автентичному вигляді, внаслідок чого до реставрації ставилися як до планового ремонту споруди;

2) відсутність вимог щодо збереження автентичності пам'яток архітектури, яка призводила до непрофесійного проведення ремонтних робіт з порушенням первісного вигляду пам'яток, внаслідок чого було фактично знищено і пошкоджено безліч видатних споруд;

3) відсутність реєстру пам'яток, які мали зберігатись в їх автентичному вигляді, призводила до вільної зміни зовнішнього і внутрішнього вигляду споруд відповідно до смаків певної епохи;

4) відсутність достатнього науково-технічного підґрунтя для проведення обстеження пам'яток і виконання реставраційних робіт, яка унеможливила виявлення причини аварійності пам'яток і виробити наукові засади їх ліквідації.

У сучасних умовах в випадках будинків модерну найчастіше реставрація на основі консервації перетворюється на реставрацію з елементами реконструкції, оскільки, як правило, ці будинки розраховуються на нове пристосування. Прикладами реставрації з елементами реконструкції і новим пристосуванням є київські будинки модерну на вул. Ярославів Вал, 14-б (пристосування квартири Родзянків під театр «Сузір'я») та на вул. Банковій, 10 (пристосування під Державну резиденцію Президента України).

Науковий керівник – Л.Р. Гнатюк, канд. арх., доцент

УДК 7.035...2:72012:711.4(043.2)

Базильська О. В.

Національний авіаційний університет, Київ

ОНОВЛЕННЯ ДИЗАЙНУ ІНТЕР'ЄРУ КИЇВСЬКОГО МІСЬКОГО БУДИНКУ ВЧИТЕЛЯ

Будинок вчителя по вул. Володимирській, 57 у Києві споруджений у 1910-1911 рр. за проектом та під керівництвом архітектора П.Ф. Альошина та підпрядника Гінсбурга, як Педагогічний музей Цесаревича Олексія. Свою історію сучасна установа бере з 1922 року, коли міська влада для поліпшення обміну педагогічним досвідом і проведення різних освітніх заходів заснувала Будинок працівників освіти, а з 1934 року – Київський міський будинок учителя.

Фасад будівлі був виконаний в стилі неокласицизму - будинок вінчає купол діаметром 31 м та висотою 10 м, металевий та засклений, уздовж всього головного фасаду тягнувся фриз з барельєфами, виконаними по ескізах скульпторів Л. Дітріха та В. Козлова. Понад 200 фігур зображували всесвітню історію розвитку освіти - від античності до ХХ століття. Над бічним входом є маска Сократа.

Споруда справляла враження величності своїми стінами, облицьованими плитами з білого інкерманського каменю, брилами від 70 до 500 пудів, цоколем з фінського сірого граніту. У будівлі до наших днів збереглися елементи інтер'єру початку ХХ століття - люстри, ліпнина, мармурові колони, сходи. У 1937-1938 рр. проведено реконструкцію за проектом архітектора Павла Альошина. Фасад будинку майже не змінив свого первісного вигляду, але збільшилась корисна площа будинку за рахунок добудови дворових об'єктів. На теперішній час інтер'єр споруди у занедбаному стані та потребує оновлення дизайну інтер'єру приміщень.

Пропонується розробити концепцію дизайну інтер'єру Будинку вчителя, як об'єкту культурної спадщини, використанням стилістичних особливостей класичного стилю та впровадженням сучасних технологій. Будинок вчителя - багатофункціональна споруда, що включає в себе три поверхи, на яких розташовуються: бібліотека, читальна зала, вестибюль, педагогічна вітальня, лекційна зала, музей Української Народної Республіки, конференц - зал, актова зала, гардеробна, мала вітальня, виставкова галерея та педагогічний музей, бухгалтерія, дзеркальна зала, молодіжна зала, балкон та велика вітальня.

В інтер'єрі будинку вчителя пропонується використовувати світлу кольорову гамму, натуральний камінь, дерев'яну підлогу та симетрію у приміщеннях.

Виконано розрахунок освітлення, підібрані матеріали оздоблення стін, стелі, підлоги, меблів та обладнання відповідно до рис класичного стилю. Проектування комунально-навчальних приміщень здійснене згідно ДБН В.2.2-9-2009 громадські будинки та споруди, ДБН В.2.2-3-97 Будинки та споруди навчальних закладів.

На основі проведеного дослідження. Проаналізовано можливі способи його використання на прикладі Київського будинку вчителя.

Науковий керівник – Л.Р. Гнатюк, канд. арх., доцент

НАВІСНІ ФАСАДНІ СИСТЕМИ. ПРАКТИКА І ТРЕНДИ

Актуальність. Навісний вентиляований фасад – відносно новий напрям в будівельних конструкціях, що стрімко розвивається.

Постановка задачі. Дослідження нових фасадних систем.

Методика дослідження. Аналіз і порівняння.

Основні результати. Навісний вентиляований фасад – конструкція, що складається з облицювальних панелей, підоблицювальної конструкції і шару теплоізоляції. Між облицюванням і теплоізоляцією вентиляована порожнина.

Навісні вентиляовані фасади можуть бути класифіковані:

1. По виду облицювального матеріалу.
2. По типу несучої основи.
3. По матеріалу несучої підконструкції.
4. По виду теплоізоляційного шару.

Основні матеріали та конструкції фасадних панелей: керамограніти, алюмінієві композити, склофібротетони, металокасети, сайдинг, блокхауз, вагонка та інші.

Особливий інтерес становить склофібробетон — композиційний матеріал з цементно-піщаної маси, армованої скловолоконними відрізками (фібрами).

До основних позитивних властивостей матеріалу можна віднести високу міцність, корозійну стійкість, вогнестійкість, відсутність пор і раковин на поверхні, високу морозостійкість, можливість виготовлення виробів з малим поперечним перерізом, що знижує вагу конструкцій і трудовитрати на їхній монтаж, стійкість до агресивних середовищ та довговічність.

Висновки. Навісні вентиляовані фасади є ефективними конструкціями фасадів як новобудов, так і реконструкцій, зокрема при узгодженні зовнішнього оздоблення споруд з оточуючим середовищем. При цьому особливо вдало можуть використовуватися склофібробетонні панелі, зокрема для сонцезахисту у вигляді панелей виступаючих за площину віконного прорізу. Склофібробетонні панелі застосовуються також для декорування інтер'єрів.

Важливим трендом сучасної архітектури є використання сонячних колекторів у вигляді навісних панелей на стінах будівель, тому найближчим часом повсюдно з'являться фасади-електростанції, до чого слід готуватися дизайнерам вже сьогодні.

Використана література:

- 1.Кривенко П. Будівельне матеріалознавство / П. Кривенко –К.: Ліра, 2012. – 624 с.
- 2.Комаровський А. Панельное и крупноблочное строительство промышленных и энергетических объектов / А. Комаровський – М.: Энергія, 1970. 535 с.